Reprint from "Kalaimagal".

இராஜேந்திரசோழன் கடாரங் கொண்டது

க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, எம். ஏ.

முன் ஒரு சமயம் முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் கங்கை கொண்ட வரலாற்றையும் அதைக்குறித்த சாஸனப்பகுதிகளையும் எடுத்துரைத்தோம்.[1] இப்போது அவன் கடாரங்கொண்ட செய்தியை விளக்குவோம்.

கலிங்கத்துப்பரணியில் இராச பாரம்பரியத்தைக் கூறிவரும்போது சயங்கொண்டார் இவ்விரண்டு செய்திகளையும் ஒரே பாட்டில் அமைத்திருப்பது யாவரும் அறிந்திருக்கும் விஷயம். அதாவது:

"களிறு கங்கைநீ ருண்ண மண்ணையிற்
காய்சி னத்தொடே கலவு செம்பியன்
குளிறு தெண்டிரைக் குரைக டாமும்
கொண்டு மண்டலங் குடையுள் வைத்ததும்."

அக் கவிச்சக்கரவர்த்தி மற்றுமோரிடத்திலும், "பரக்கு மோதக் கடார மழித்தநாள்" என்று இச் செய்தியையே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்தக் கடாரம் என்னும் ஊர் மலேயா தீபகற்பத்தின் மேல் கரையில் உள்ளது. இப்போது கெடா என்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இதையும் தவிர, இன்னும் மலேயாவிலும் சுமாத்ரா என்னும் தீவிலும் உள்ள பல ஊர்களை ஒரே படையெழுச்சியில் இராஜேந்திரனுடைய கப்பற்படைகள் கைப்பற்றின விவரத்தை அவனுடைய சாஸனங்களில் உள்ள மெய்க்கீர்த்தியின் ஒருபாகம் விரிவாகக் கூறுகிறது. இந்தப் பாகம் முதல்முதல் அவனுடைய அரசாட்சியின் பதின்மூன்றும் வருஷத்திலேதான் காணப்படுகிறது; அதற்கு முன் கிடையாது. ஆகையால் அவன் கடாரங்கொண்டது சுமார் கி. பி. 1024 - 25 ஆதல் வேண்டும்.

---

1. தொகுதி XI, ப. 321, பார்க்க.

இந்தச் சாஸனப்பகுதியை இதிலுள்ள ஊர்களின் பெயர்கள் தனியாகத் தெரியும்வண்ணம் கீழே தருகிறோம். இவ்வூர்களிருக்கும் இடங்களை இங்கே தந்திருக்கும் படத்தைப் பார்த்து எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் இன்னும் சில ஊர்களைப்பற்றிய சந்தேகம் முற்றிலும் தீரவில்லை. சாஸனப்பகுதி பின்வருமாறு:

"அலைகடல் நடுவுட் பலகலஞ் செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத் துங்க வர்மன்
ஆகிய கடாரத் தரசனை வாகையம்
பொருகடல் கும்பக் கரியொடு மகப்படுத்
துரிமையில் பிறக்கிய பெருநிதிப் பிறக்கமும்
ஆர்த்த வகனகர் போர்த்தொழில் வாசலில்
விச்சா திரத்தோ ரணமு மொய்த்தொளிர்
புனைமணிப் புதவமும் கனமணிக் கதவமும்
நிறைஸ்ரீ விஷயமும் துறைநீர்ப் பண்ணையும்
வன்மலை யூரெயிற் றொன்மலை யூரும்
ஆழ்கட லகழ்சூழ் மாயிரு டிங்கமும்
கலங்கா வல்வினை யிலங்கா சோகமும்
காப்புறு நிறைபுனல் மாபப் பாளமும்
காவலம் புரிசை மேவிலிம் பங்கமும்
விளைப்பந் தூறுடை வளைப்பந் தூரும்
கலைத்தக் கோர்புகழ் தலைத்தக் கோலமும்
தீதமர் வல்வினை மாதமர் லிங்கமும்
கலாமுதிர் கடுந்திறல் இலாமுரி தேசமும்
தேனக்க வார்பொழில் மாநக்க வாரமும்
தொடுகடற் காவற் கடுமுரட் கடாரமும்
மாப்பொருந் தண்டாற் கொண்ட கோப்பரகேசரி
வன்மரான உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழதேவர்."

இந்தச் சாஸனப் பகுதி, முதல்முதல் கடாரத்தரசனாகிய சங்கிராம விஜயோத்துங்க வர்மனைப் பிடித்து அவனது கரியையும், நிதியையும், வித்யாதர தோரணம் முதலியவற்றையும் கவர்ந்து அதன்பின் ஸ்ரீ விஷயம் முதலாகக் கடாரமீறாக உள்ள ஊர்களையும் இராஜேந்திரன் கைப்பற்றியதாகக் கூறுகிறது. இவ்வூர்களில் ஸ்ரீ விஷயமும் கடாரமும் முக்கியமானவை. ஸ்ரீவிஷயம் என்பது இராஜதானி; இப்போது பாலம்பாங் என்று அழைக்கப்படும் ஊர்; சுமாத்ரா தீவிலுள்ளது. மற்ற ஊர்களெல்லாம் ஸ்ரீ விஷய ராஜ்யத்தைச் சார்ந்தவை; அவற்றுள் கடாரம் மிகப்பெரிய ஊர்; தமிழ்நாட்டினின்று கிழக்குநோக்கிச் செல்லும் கப்பல்களின் வழியில் முதலாக வரும் துறைமுகப்பட்டினம். ஆகையால்தான் சோழ சாஸனங்களிலும் கலிங்கத்துப்பரணியிலும் இராஜதானி

யாகிய ஸ்ரீ விஷயத்தைக்காட்டிலும் கடாரம் அதிகப் பிரசித்தி பெற்றதுபோலக் காணப்படுகிறது. ஆனல் இந்தக் கடல் ராஜ்யமானது சீன தேசத்துச் சரித்திர புஸ்தகங்களில் ஸ்ரீவிஜயம் என்றே குறிக்கப்படுகிறது.

சோழ அரசர்களுக்கும் ஸ்ரீவிஜயத்திற்கும் நெருங்கின பழக்கங்கள் இருந்தன. அக்காலங்களில் திரவியம் தேடவும் அரசாங்க விஷயங்களை மேலேற்று நடத்தவும் திரைகடலோடினவர் பலராவர்.

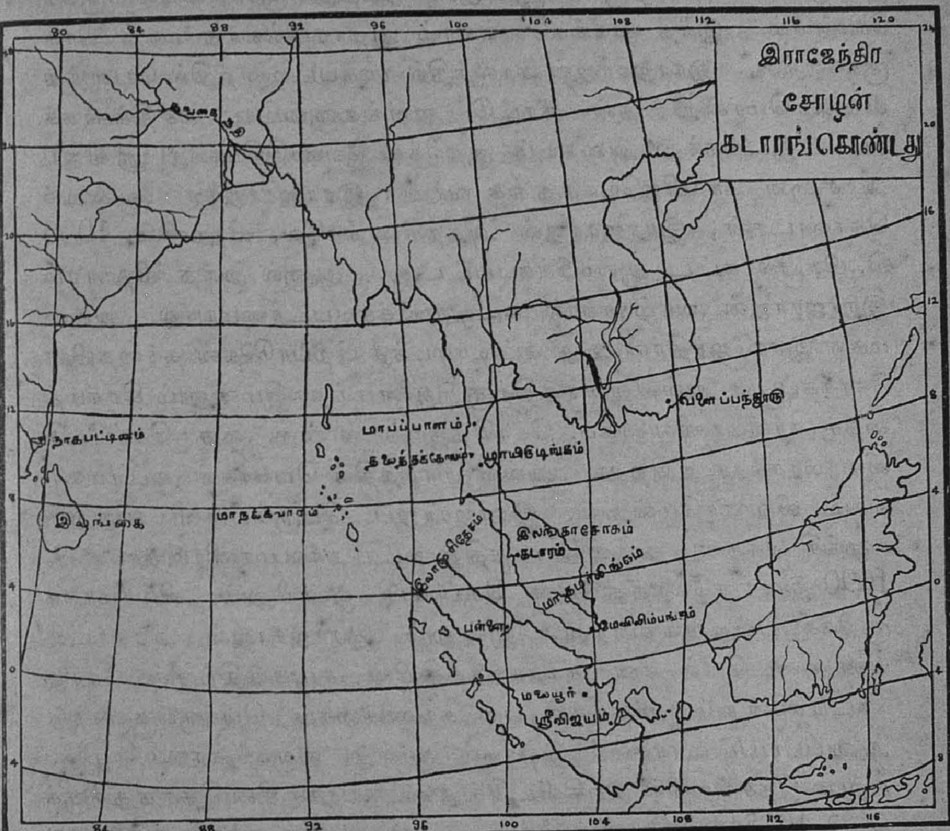

இராஜேந்திரன் தந்தையாகிய முதல் இராஜராஜன் ஒரு பெருங் கடற்படை கொண்டு இலங்கைத் தீவையும் பல்பழந்தீவு பன்னீராயிரத்தையும் (இவை தற்காலம் மால்தீவ்ஸ் என்று வழங்கப் படும் அராபிக் கடல் தீவுகள்) ஜயித்ததாக அவன் சாஸனங்கள் கூறும். இதனல் சோழ அரசர்கள் நிலப்படையைப் பெருக்கித் தென்னிந்தியா முழுவதும் தங்கள் வயமாக்கிக் கொண்ட காலத்திலேயே விசேஷமாகக் கடற்படைகளையும் பெருக்கிக்கொண்டு அயல்நாட்டு வியாபாரத்தை வளர்த்துப் பல தீவுகளையும் கைப்பற்றி அரசாள முயன்றூர்களென்பது தெளிவாகும்.

அதே காலத்தில் ஸ்ரீவிஜயமும் சைலேந்திர வம்சு அரசர்களின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் ஒரு பெருங் கடல் ராஜ்யமாக விளங்கிற்று. அரேபியா பாரசீகம் முதலிய மேல்நாட்டு முகம்மதிய ராஜ்யங்களிலிருந்து இந்துமகாசமுத்திரத்தின் வழியாய்ச் சீனுவுக்குச் செல்லும் வர்த்தகக் கப்பல்களுக்கெல்லாம் இந்த ராஜ்யத்துத் துறைமுகப் பட்டினங்களே தங்குமிடங்களாக இருந்தன. ஸ்ரீவிஜயத்து ஜனங்களும் இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்தார்களென்று நினைக்க இடமுண்டு. தமிழரும் ஸ்ரீவிஜயராஜ்யத்துக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். இந்த ஊகங்களெல்லாம் ஆதாரமில்லாத மனப்போக்குக்களல்ல. இராஜராஜன் காலத்தில் நாகபட்டினத்தில் பௌத்த விஹாரமொன்று தன் நாட்டு ஜனங்களுடைய வசதிக்காகக் கட்ட இடந்தந்து அதையும் ஆதரிக்க வேண்டுமென்று ஸ்ரீவிஜய அரசனுன மாரவிஜயோத்துங்க வர்மன் இராஜராஜனை வேண்டிக் கொண்டான்; இராஜராஜன் அதற்கிணங்கவே, விஹாரம் 1006 கி. பி. யில் கட்ட ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆனல் அந்த விஹாரம் இராஜராஜன் வாழ்நாளில் கட்டிமுடிக்கப்படாமையால், அவன் மகன் இராஜேந்திரன் அது கட்டி முடிந்த பிற்பாடு தன் தந்தையின் நோக்கப்படி அவ்விஹாரத்திற்கு ஆனைமங்கலமென்னும் கிராமத்தைச் சர்வமானியமாகக் கொடுத்தான் என்று ஒரு செப்பேடு விவரமாகக் கூறுகிறது. அவ்விஹாரத்தின் பெயர்கள் சூடாமணி வர்ம விஹாரமென்றும், இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்றும் வழங்கி வந்தன. அவ்விஹாரத்தினுடைய சர்வ மானியங்கள் கி.பி. 1090-இல் குலோத்துங்கன் செப்பேடு ஒன்றிலும் விவரமாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் இராஜராஜன் அரசாட்சியின் கடைசியில் சீன சக்கரவர்த்தியின் சமுகத்திற்குச் சோழ நாட்டினின்றும் தூதர்கள் பல காணிக்கைப் பொருள்களுடன் அனுப்பப்பட்டார்கள்; இவர்கள் மூன்று வருஷ காலம் வழியே பற்பல தேசங்களில் தங்கிவிட்டுக் கடைசியாகச் சீன தேசத்துக்குக் கி. பி. 1015-இல் போய்ச் சேர்ந்து, அந்நாட்டுச் சக்கரவர்த்தியால் சந்தோஷமாய் வரவேற்கப் பெற்றூர்களென்று சீன தேசத்துச் சரித்திரப் புத்தகங்கள் கூறும். இதேமாதிரியாக, தூதர்கள் முதல் இராஜேந்திரன் காலத்திலும் முதற் குலோத்துங்கன் காலத்திலும் கி. பி. 1033, 1077-ஆம் வருஷங்களிலும் சீன தேசத்துக்குச் சென்றதாகத் தெரிகிறது.

இராஜராஜன் ஆட்சியின் இறுதிப் பகுதியிலும் இராஜேந்திரனுடைய அரசாட்சியின் முற்பகுதியிலும் சோழநாடும் ஸ்ரீவிஜய நாடும் நட்புப் பூண்டிருந்தனவென்பது மேற்கூறிய சூடாமணிவர்ம விஹாரத்தின் வரலாற்றால் விளங்கும். இந்நாடுகளுக்குப் பகை

ஏற்பட்டு இராஜேந்திரன் ஒரு பெரும்படையை ஸ்ரீவிஜயத்துடன் யுத்தத்துக்கு அனுப்பும்படி நேர்ந்த காரணங்கள் என்னவென்று இப்போது நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள இடமில்லை. ஸ்ரீவிஜயராஜ்யம் இப்படையெழுச்சிக்குப் பின் முற்றிலும் இராஜேந்திரன் வயமாய்விட்டதா? அப்படியானால் எவ்வளவு காலம் சோழவரசர்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ்ப்பட்டிருந்தது?—என்ற கேள்விகளுக்கும் தகுந்த பதிலளித்தற்கேற்ற சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் இராஜேந்திரன்மகன் வீரராஜேந்திரன்மட்டும் கடாரத் தரசன் ஒருவன் தன்னிடம் வந்து உதவி வேண்ட அவனுக்குத் தன் இராஜ்யத்தை மீட்டுக்கொள்ள உதவி புரிந்ததாக அவன் காலத்துச் சாஸனங்கள் கூறுகின்றன. முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் (1070—1120), முதல் இராஜராஜன் காலத்திற்போலவே சோழ நாடும் ஸ்ரீவிஜயநாடும் நட்புடைய இரண்டு தனி ராஜ்யங்களாகக் காணப்படுகின்றன. முற்கூறப்பட்ட நாகபட்டின விஹாரத்தைச் சார்ந்த செப்பேடு இதற்கு ஓர் அத்தாட்சியாகும். மற்றொன்று இன்னும் வியக்கத்தக்கது: சுமாத்ராவில் சக வருஷம் 1010, அதாவது கி. பி. 1088-இல் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு தமிழ்ச் சாஸனப் பகுதி. இது வெகு சிறுபகுதி; இதில் சக வருஷமும் ஆயிரத்தைஞ்ஞூற்றுவர் என்பதும் மட்டுமே தமிழில் வரையப்பட் டிருக்கிறது. திசைவாணிகர், திசையாயிரத்தைஞ்ஞூற்றுவர், அல்லது நாநாதேசிகள் என்று பலவாறாகப் பேர்பெற்ற ஒரு வணிகசங்கம் அந்நாளில் பல நாடுகளில் வியாபாரம் செய்ததாக நம் நாட்டுச் சாஸனங்கள் பலவற்றால் அறிகிறோம். அச்சாஸனங் களை யெல்லாம் இங்கே எடுத்து உரைக்கப் புகுந்தால் கட்டுரை விரியும். நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியது: இந்த வணிக சங்கம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் சுமாத்ரா தீவில் குடியேறி யிருந்ததென்பதுதான். ஸ்ரீவிஜயத்து ஜனங்கள் எப்படி நாகபட்டி னத்தில் விஹாரமொன்றெடுத்துக் கொண்டார்களோ, அதே மாதிரி தமிழரும் சுமாத்ரா முதலிய இடங்களில் கோவில்கட்டியும் குளந்தொட்டும் இருக்கக்கூடும். மலேயாவிலும் சீன தேசத்திலும் முறையே கி. பி. 9-ஆவது நூற்றாண்டிலும் 12-ஆவது நூற்றாண் டிலும் தமிழர்கள் கோவில் கட்டினார்கள் என்பதற்கு நல்ல ஆதாரங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன.